

Vokskabinettet

Din hånd ligger smeltet i vindueskarmens ældgamle støv
og farvernes leg standser langsomt i solens sidste glød

Ak, kunne jeg dog blot nærme mig dig
ak, kunne jeg dog blot nærme mig dig

Og mørket falder på, men i vokskabinettets gamle magasin
vil vi stadig stå urørlige og stirre lige ud, hver sin vej

Ak, kunne jeg dog blot se lidt på dig
ak, kunne jeg dog blot se lidt på dig

Din hånd bliver spartlet op af vindueskarmens ældgamle støv
og du får en ny hånd, og bli'r stillet ud til publikum igen

Ak, kunne jeg dog blot nærme mig dig
ak, kunne jeg dog blot se lidt på dig